

ỦY BAN NHÂN DÂN QUẬN GÒ VẤP
TRƯỜNG TIỂU HỌC NGUYỄN VIỆT XUÂN

SẢN PHẨM HỌC TẬP MÔN TIẾNG VIỆT

(PHÂN MÔN: KỂ CHUYỆN)

Năm học: 2022- 2023

LỚP: BÓN 2

TP.HCM, tháng 09 năm 2022

Anh Dế Mèn

Bước anh còn rất trẻ
Thường anh rất tài hoa
Anh vừa là nhạc sĩ
Cũng vừa là danh ca

Giọng anh rất ngọt ngào
Ngân nga như tiếng gió
Đỏ cam là màu nâu
Nhều trên mình thon nhỏ

Trời mưa hay nắng
Anh vẫn luôn yêu đời
Phúc và may mắn nhỏ nhem
Phu anh đi khắp nơi

Đi ước đời đáng yêu
Anh càng say sưa hát
Và mong đem tới nhiều
Vui vui đi rộng khắp

Phượng Lam

Chuyện Dế Mèn

Dế mèn làm to' học viên tốt
Bớt dốt hùng hăng chỉ nhất thời
Sống sang mồm háng hăm to' gây
Chiu chiu ngời to' dưng ăn chơi
Đấm ăn nhanh nhẩu bèn to' có
Cầm bần tâm giao cũng hăm lời
Phà Dế bà con đều thi và
Thấu lưc "mà" từng đi cho đời

Bác Châu

Làm nghĩ bài thơ Truyện cổ nước mình

Bài thơ "Truyện cổ nước mình" của Lâm Thị Mỹ Dạ đưa người đọc bước vào thế giới của những câu chuyện cổ. Từ đó, mỗi người sẽ thêm yêu mến hơn kho tàng văn học quý giá của nước mình. Những câu chuyện đó đem đến những giá trị nhân văn cao đẹp. Đó là tình thân, tương thân tương ái, tình nghĩa thủy chung, son sắt và ở hiền gặp lành. Tất cả chính là truyền thống tốt đẹp của dân tộc. Thật là cảm tác ngắn gọn dài dãi thế hi sau giữ gìn và học tập theo. Từ đó nhà thơ khẳng định "chuyện cổ" đã trở thành hành trang quan trọng trong cuộc sống. Đó những câu chuyện cổ giá trị giúp bài học nhân văn sâu sắc chắc chắn sẽ còn mãi với thời gian. "Truyện cổ nước mình" giúp người đọc nhận ra những bài học ý nghĩa. Thời thơ ấu đi, giọng điệu sâu lắng, bài thơ quả là một tác phẩm ý nghĩa.

Phát Đạt

Kể chuyện

Một nhà thơ chân chính

Ngày xưa ở vương quốc La - ghét - xtan có một ông vua nổi tiếng bạo ngược, cuộc sống của nhân dân hết sức lầm than. Trước thảm cảnh ấy, dân chúng đã phản ứng bằng cách truyền đi một bài hát thống thiết, lên án thói bạo tàn của nhà vua và phơi bày nỗi thống khổ của nhân dân. Bài hát lọt đến tai vua. Khi ra sức lùng bắt kẻ được kể sáng tác bài ca ấy nhưng không tài nào bắt được. Cuối cùng nhà vua hạ lệnh tổng giám tất cả các nhà thơ và nghệ nhân hát rong.

Ba hôm sau, nhà vua bắt mỗi người phải hát cho vua nghe một bài hát do chính mình sáng tác. Ai cũng hát lên những bài ca tụng nhà vua. Truy chủ có ba nhà thơ im lặng. Vua lệnh thả tất cả những đã hát còn tổng giám vào ngục tối ba nhà thơ kia. Ba tháng sau, ngài cho giải họ tới và phán "Giờ thì các người sẽ hát cho trăm nghe chú!" Một trống ba người, lập tức cao lời ca ca tụng nhà vua. Nhà thơ ấy được thả ngay. Còn hai người kia đưa đến giàn thiêu. Vì vua phán "Đây là cơ hội để cuối cùng để cứu rỗi các người". Đây là

hát lên. Một trong hai người với cất tiếng
hát ca ngợi nhà vua, và người ấy được tha
ngay. Còn người cuối cùng vẫn im lặng. Nhà vua
tức giận hét lên: Trói hắn lại! Nối lửa lên!

Mặc dù bị trói chặt vào giàn hỏa thiêu nhưng
tiếng hát của nhà thơ vẫn cất lên vang vọng khắp
nơi vạc trần tời ác của nhà vua. Đó chính là bài ca
được lưu truyền khắp đất nước. Ngọn lửa bùng cháy dữ
dội. Nhà vua lát ngọc thét to: "Dập tắt lửa đi! Cớ
trời ông ta. Trẫm không thể mất nhà thơ chân
chính độc nhất của dân tộc này!"

Êm Êu

Kể chuyện

Tụ tích hồ Ba Bể

Xưa ở xã Nam Mẫu (thuộc tỉnh Bắc Kạn) có một ngày hội cúng Phật rất đông vui. Mọi người thi nhau cúng Phật cầu phúc. Một hôm bỗng nhiên xuất hiện một bà già ăn xin, trông bà ta thật bẩn thỉu, gớm giếc, mọi người ai cũng ghét và xa lánh bà ta.

Cách đó không xa, có một gia đình chỉ có hai mẹ con sống rất nghèo khổ, thấy bà cụ đói rách thì thương xót, cho ăn, cho ngủ. Đêm hôm ấy người mẹ tỉnh giấc thấy trên chiếc chõng giữa nhà có một luồng ánh sáng, ra lên trong đêm mà chẳng thấy bà lão đâu cả. Người mẹ chỉ thấy một con Giao Long to lớn đang cuộn mình ngủ. Người mẹ vô cùng sợ hãi, nhưng cũng chẳng biết phải làm gì và ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, bà lão chuẩn bị đồ đạc đi ra đi, bà lão nói: Chúng nó thờ Phật mà kì thực là buôn Phật. Đàng phải chịu tội chết chìm, chỉ có mẹ con nhà bà là tốt bụng. Thế rồi bà cho hai mẹ con một gói gạo, dặn rải quanh nhà và một chiếc võ trấu rải vut biến mất.

Hai mẹ con đem chuyện kỳ lạ kể cho mọi người nghe nhưng chẳng có ai tin. Họ chỉ cười. Bối đến, khi mọi người đang làm lễ bái thì bỗng từ dưới đất có một dòng nước phun lên chính giữa bàn thờ Phật, nước phun mỗi lúc một mạnh và cuộn phăng đi tất cả đồ

đọc, người, vật, nhà cửa, đất đá... tạo thành một cái hồ
rất sâu. Nhưng lạ thay, nền nhà của hai mẹ con nhà
hà vẫn còn và được nâng lên cao theo dòng nước.

Thở lợm là lão dân, hai mẹ con lấy mảnh trâu ra, vùi
đất xuống thì ngay lập tức nó biến thành chiếc thuyền, hai
mẹ con họ chèo thuyền, có hết sức để cứu giúp những người gặp nạn.

Ngày nay, chỗ đất sụt do nước lũ đó chính là hồ Ba Bể, giữa
hồ có một hòn đảo nhỏ, đó là nền nhà của hai mẹ con nhà hà. Mọi người
gọi đó là "Đô Giã mài" nghĩa là "Gò Bà Già".

Thảo Ngọc

